

Karel Jonáš:

Rozpuštělá paní.

Román ze současného života.

XXII.

Všichni si ho tu vážili a vypyta- valy se ho na záhady spiritismu a oecultismu, jimiž se už léta obíral. Planěm odpovídal volně, s pře- svědčovým sice přízvukem, ale ne se vtíravou neomylností, čímž prá- vě docíloval u dam neobyčejného dojmu.

Vykládal o citování duchů, o fa- kirech a jejich síle hypnotisační, o sataničím vlivu měsíce na život vznětlivých žen, o zárazech egypt- ských i asyrských, objasňoval no- vě theorie spiritismu a při tom na- hánil současně přítomným strach, tak že některé dámy bezděčně ti- skly se k sobě a horec oddycho- valy.

Paní Golčovou však vyklady ty nerozčilovaly. Klidně prohlížela si svého souseda, jeho anglický střih šatů, dlouhé prsty s paličko- vitými konci, i malé jeho botky s umělým šněrováním.

Skorem ho ani neposlouchala. Zdálo se jí, že mluví zbytečnosti, jakési anekdoty, jímž však chybí humor a vtip.

Až když najednou začal hovořit o hypnotisovaných ženách, které bez všech zlých následků mohou požíti i nejrudší jed, zbystřila po- někud pozornost.

"Ano, nejrudší jed," opakoval důrazně, "a víte, prosím, dámy, který jed jest nejrudší?"

"Starost!" odpověděla ihned Golčová.

Všichni na ni udiveně pohlédli; doktor svrátil posměšně obočí a zabreptal zmateně: "Snad přece ne —?"

"Ó, ano!" odporovala mu — "jen kdybyste znal ubohý, prau- čijící lid, viděl byste, že ne nemocí, ne hlad, ale starost že jej utlouká. Oh, starosti neomylně otravují —"

"Ale já jsem opravdové je- dý," přerušil ji mladý muž a chtěl ještě cosi připomenouti. V tom však do salonu spíše vpadl nežli vešel rada Markl a zničen záupl: "Nepřijela —"

Rozkývaná hlava padla mu k prsou a jeho dlouhý, pěstěný vous zmlátl se po kabátě, jakoby vřehem slehán.

Dámy vyskočily se sedadel a volaly žalostivě: "Je tedy po ve- škravu! Co si počnem? Kdo bude dělat medium?"

Trvalo to chvíli, než poplach jakž takž se utišil.

Pan Markl považoval za povin- nost zvlášť omluviti se paní Gol- čové, která hned při první návště- vě byla tak v očekávání svém trp- ce sklamána.

"Ach, to se dá snadno napravit, pozvete nás podruhé," utěšovala ho paní Golčová.

"Ano, musíte přijít přistě," pro- šl ji a stisknuv její ruku, spěchal s omlouvou k ostatním.

Kapitán mezitím postavil se před mladou vdovu a významně vyhrnul obočí: "Co tomu všemu říkáte?" ptal se potichu.

"Ze místo obyčejných duchů měl by sem zavítovat nejdřív Du- cha Svatého —" zašeptala výsmě- šně. "Bylo by ho tu potřeba —"

"Také soudím! Ale kde je dok- tor Pratschka?"

Pokrčila ramenoma: "Patrně zůstal doma!"

"Mrzutá věc!" zabručel kapitán a okem uplínal na jakési tenké dáme, jež seděla nedaleko divanu s hla- vou sklopenou a s rukama svásky- ma, nehybná jako spící úžovka.

"Není té paničky špatně?" ptal se mladé vdovy.

Ale než mohla mu ještě na o- tázku tu odpovědět, rozvěřely se dvěře a do salonu vstoupil asi čty- řicetiletý muž, obléčený v tuhavý šat. Ukánil se dyrně na všechny strany a jasným hlasem proná- šel zdvořilou pozdrav.

Hostitelka vedla jej hned k paní Golčové: "Pan doktor Pratsch- ka!" představila ho a z její gest i úsměv bylo patrné, že hostem tím jaksi svláčil se honos.

"Bývá tady vždy tak četná spo- lečnost?" otázala se za hovorů paní Golčová doktora Pratschky.

"Ano, někdy mnohem ještě čet- nější. Chybí tu dnes někteří pá- nové —"

"Ku příkladu pan Skýsl, že ano?"

"Pan Skýsl —?" opakoval po ní a shmouřil oči, jakoby se ne- mohl na to jméno upamatovat.

"Ach, už vím, pan Skýsl — ten mladík! Znáte ho snad, milosti- vát?"

"Znám, ale myslím, že vy ještě líp než já!"

"Já? A proč zrovna já?"

"Poněvadž jste mu půjčoval pe- níze, totiž ne peníze, ale skvosty!" řekla ostře a výbojně.

Doktor se zarazil a oči jeho kvapně zamžikaly, jakoby zaslezy.

"Ale, dovolte, vždyť já s pánem tím o penězích ani nikdy nemu- vil!" vydechl po chvíli a ohlédl se opatrně kolem sebe.

"Vy snad ne, avšak váš plno- mocník Rosenbaum. Ostatně nač zapíráte, vždyť máte jeho směn- ky!"

Pratschka zamlaskal slabě ústy, při čemž na dolním rtu seběhly se mu slzy. Bylo mu nevolně.

"A vás tu vše tak zajímá?" pro- hodil najednou stlumeným hlasem. "Neobyčejně!"

"Neobyčejně? Snad jste napo- sledy jeho nevěston?" usmál se po- tochele a obličej jeho nabyl náhle jakéhosi důvěrného výrazu.

"Možná!" zahala si klidně. "Ale o tom teď není řeč. Povím vám vše zpráva. Směnky páne Skýslovy znějí na devadesát tisíc, že ano?"

"Tak asi!" přitakoval už vese- leji, jakoby pojednou, kdy zvěděl, o čem se jedná, nabyl opět duševní rovnováhy.

"A vy jste mu dal skvosty —"

"Já ne —"

"Tedy pan Rosenbaum dal mu skvosty, jež měly cenu patnácte tisíc?"

"Toť zajímavé!" divil se na oko doktor. "O tom skutečně jsem neměl ani tušení. Račte jen dále vypravovat —"

Paní Golčová vysyřila šiji a oči její se přimhouřily.

"Nehrajme si na schovávanou, pane doktore! Učiním vám pěkný návrh. Vy mi dáte všechny směn- ky páne Skýslovy a já vám vyplá- tím za ně onu sumu, kterou obdr- žel on za skvosty —"

"Brilantní žert!", zazubil se Pratschka a přehodil nohu přes koleno. "Nikdy bych nehledal u dámy tak obchodnický talent."

"Tak vy tedy myslíte že žertu- jí?" pravila protáhle vdova — "tak tedy začnu tragičtějším tó- nem —"

"Ne, prosím ne. Ani by vám to neshušelo", smál se on.

"Podívejte se, znáte onoho pá- nu?" otázala se významně, poky- nuvši hlavou ke stolu, kde bavil se mladý svalnatý muž se švitofivou blondínkou.

"Dojista! Je to novinář Doma- hal —"

"Ano! Známe ho tedy oba. A víte dojista, že tento žurnalista, jenž mneen je denně psát o pou- lých výtržnostech, nehodách, krádežích i vraždách, cení každou věc jen dle toho, jak se jí dá pou- žít pro žurnál. Co je mimo to — nemá pro něho ceny, zdá se mu zbytečné —"

"Co tím chcete říci?" přerušil ji jaksi znepokojen.

"Že stačí, abych tohoto muže zavolala a pověděla mu, jaké dělá- te obchody, a zítra nejste v Praze možný —"

Advokát sebou škubil. "Co to za vyhrůžky — to si zapovídám!"

"Naposled vám pravím, abyste se mnil. Vase oběti jsou, pane, zjištěny a vaše liečvářské obchody také — A nyní, checť-li, vstaňte a odejděte!"

Pratschka strnul. Oči jeho je- ště více sežloutly a rty se horečně zachvíly.

"Milostpaní, vy činite na mne nátlak, a tu vás upozorňuji, že —"

"Dost, dost!" přerušila jej a hned na to zvolala: "Pane re- daktore!"

Žurnalista pohodil hlavou a ry- chle běžel k paní Golčové.

"Přejete si?" ptal se radostně. "Ně si milostivá nepřejí," u-

smál se mlučeně advokát, "pro ka- valírské služby jsem tu dnes já."

"Když se tedy pan doktor sám nabízí, pak nemohu jej odmítnou- ti" — pravila s milým úsměvem paní Golčová — "vy odpustite, pane redaktore!"

"Škoda, byl bych rád se vám zavděčil, milostivá", lítoval novi- nář a odecházal nazpět ke stolu.

"Co tedy doopravdy chcete?" zasyřel Pratschka.

"Zachránit vás chei. Sice, kdy- byste se dostal do novin, přišel by- ste o všechno — a nejdřív o kan- celář —"

"Ale Skýslovi by se vám špatně poděkovali za takovou veřejnou ostudu —" zabodl on. "Nebot pak by vyšlo na jevo i jejich zá- ležitosti —"

"O Skýslu se nestarejte, užbrž o sebe! Vratte mi ony směnky, já pak zaplatím vám patnáct tisíc a vše bude vyrovnáno."

"Ráda byste mne zničila. Po- važte, místo devadesát tisíc — pouhých patnáct —"

"Jak jste najednou rozeitlivělý. Než nelze už dlouho tu vyjednávat. Všichni se po nás ohlížejí. Zítřa čekám do poledne. Nedostanu-li směnky — dojdou do všech novin. A že tak učiním, to dosvědčí sám každý, kdo mne zná. Ptejte se jen na mne, co dovedu!"

A na to vstala a šla ke kapitá- novi.

Advokát díval se za ní a ve tvá- řích jeho zračila se zděšení.

XXIII.

Druhého dne byla paní Golčová na večerním představení v Národ- ním divadle. Dávali "Noru".

Vedle ní seděl nějaký pání a hned po prvním jednání se zlo- bil.

"Das vzal všechny analyzy!" dardil se jeden z nich — "chei- li milovat, tak miluji. Ale nač to povídání — nač ty všechny kej- kle!?"

"A ta psychologie! Zas takový výmysl!" přitakoval druhý. "Kdo se v čas ožení, má po psychologii. — Mudrý, jak mudrý, ženu ne- přemudruješ! Ach, bať", zarop- til nohama.

Paní Golčová byla už jako na trní. Ohléla se — a v tom spa- řila spísovatele Lyku, jak opou- ští své sedadlo.

"Což bych ho trochu pozlobi- la?" zavřílo jí hlavou. A také ihned vstala a vydala se za ním.

Našla jej v chodbě, sedícího na plyšovém sedadle.

"Tak samotný?" ptala se ho s úmyslnou nasládlostí.

Pozvedl k ní oči a pravil vesele: "Ano, jsem v nejlepší společnosti, bavím se sám se sebou!"

"To vám nežávidím!" odvětila břítece.

"Rád věřím!" vyhrkl nakvaše- ně. Než ihned si uvědomil, že pro- nesl něco hloupého, a vyskočil zlostně ze sedadla.

"Kam pak utíkáte?" zadržela ho vdova — "právě jsem vám chtěla říci, že jsem četla novou va- ší knihu. Je znamenitá", doložila opravdově. "Ně si z toho nedě- lejte, že neumíte šermovat jazy- kem, vždyť to dovede tisíc lidí, ale v pěře jste na to chlapík. Závídím vám, věřte mi —"

Lyka se rozjasnil. Nenadál se takovému chválu od paní Golčové.

"Jistě jste četla moji knihu?" ptal se chvatně.

"Mám vám snad vyprávět ob- sah? Ujišťuji vás, že jsem byla velmi dojata — výborná práce!" Čtla ještě něco připomenouti, ale v tom k nim zabloudila paní Dar- vlová.

"A což se vy zde namlouváte?" oslovila je přátelsky a usmála se příjemně, při čemž vše na ni zasu- čilo: pohled, zuby, diamantové na- usnice, collier i prsteny.

"Právě chválím panu Lykovi novou jeho práci. Tu si přečte- te!"

"Dojista!" slibovala Darvlová. Za Golčovou té chvíle zablou- tila hečvárně sukne a ona se ohléla. Dvě starší slečny, sestry tu paní Stakaňové, šly kolem a schválně nahlásly si šeptaly: "Taková žen- ská! Netaktní, nezpůsobná, blá- znivá —"

"Jedná se o dluhy mého syna. Vím, vím", pokračoval studeným tónem — "a tu musím už předem, milostpaní, vám říci, že mne příliš netěší vaše starostlivost o naše finanční záležitosti. Chtěl jsem sám všechno vyřídit, v těch vě- cech nerad vidím ruce jiných lidí —"

"Pochopuji!" souhlasila s ním. On se na ni zkoumavě podíval pichlavým pohledem a hned pokračoval: "Raději zaplatím vše za svého hloupého kluka, než bych svolil k tomu, aby naše jméno bylo vláčeno novinami —"

"To se také nestane!" namíta- la Golčová.

"A vždyť jsem slyšel, že chcete pomoci novín přinutiti doktora Pratschku k ústupu!" pravil s vyčítavou pňsností a ústa podivně zkřivil.

"Toť pouhá mýlka. Do novin nedostane se nic — a s Pratsch- kou jsem vše už vyrovnala. Směn- ky, znějící na devadesát tisíc, do- stanete v té chvíli, jakmile zapla- títe patnáct tisíc za skvosty, kte- ré váš pan syn převzal od Rosen- bauma —"

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

XXIV.

Starý Skýsl navštívil paní Gol- čovou v pravé poledne.

Vešel opatrnými kroky a hlavu sotva že uklonil. Jeho napjatý obličej se zděšenými tahy a čilými očima, jeho dlouhé ruce s nervosními pohyby, jakoby stále cosi chtěly zapisovat, i nahrblé je- ho tělo, vše to prozrazovalo hned na první pohled člověka, zvyklého bezodbydně, úsilivě práci kan- celářské.

Vdova přijala ho netivě a uká- zala mu na křeslo.

Když usedl, vyhrnul on hustě, paježeně obočí a vydechl dlouze nosem.

"Požádala jste mne o rozmlu- vu!" pravil chladně a rozměře- ně, jakoby se bál o slovo pronésti více, než si doma byl přeševřel.

"Ano!" přitakala.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

"Ale to přece není možné", odpovídal obchodník a jeho po- hyblivé ruce při tom bezděčně opsaly ve vzduchu jakousi čislici.

"Přece se nedějí v Praze zára- ky." Pokračování.

MISS WHITE'S FLOWER SEEDS
FIVE PACKETS GIVEN FOR TRIAL

Posílejte si nyní hro mubj 1908 katalog, a použijte každý den vaši rodiny usnadnět jeden za vy tak okamžité a zároveň za- štíte-li adresu dvou jiných, kde přejítí květiny, zašle s katalogem kupon na pět plných balíčků květinových semen, váš výběr ze všech druhů, obsažených v mém katalogu po 2c. vždy — přes 30 oblíbených druhů, z nichž si lze vybrat. Inuam vám ihned zašle každý poston, s mojí knížkou "Culture of Flowers", nesroto zdarma. Píšte ihned.

MISS EMMA E. WHITE, Seedswoman,
3010 Aldrich Ave. So., Minneapolis, Minn.

Ceské pohlednice.

Historické, posvátné, zábavné, komické, blahopřejné, jakož i vel- koměstské a sokolské.

KRÁSNOU VELKÝ VÝBĚR.

Velkoměstské 30c. tucet. Histo- rické 60c. tucet.

Posílejte si pro seznam. Obchod- níkmů zvláštní výhody.

511f C. G. FOUČEK,
586 So. Centre Ave., Chicago, Ill.

Dr. C. Rosewater
ČESKÝ LÉKAŘ

Úřadovna: 222 "Bee Building"

Úřední hodiny: Od 11—12 dop.; od 2—5, od 5:30—6 odp. — V neděli od 10 do 12 dopol.

Tei. v úřadovně 504. — Tei. v bytu 1217
Bydli: Číslo 2417 Jones ul.

Zvláštní pozornost ze věnuje ženským nemocem a ranhojístvti.

Spolehlivé pojištění na život
za skutečnou cenu

Woodmen of the World
(Dřevářů Světa)

ČESKÉ TÁBORY V OMAZE
A SOUTH OMAZE

1724 5th St. Omaha, Neb.

BEZ ZDRAVÍ NENÍ BLAHA

The COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE.

Hlavním správcem léčebného ústavu, existujícího již mnohá léta, je specialista, který má velkou zkušenost a sběhlost v léčení rozmanitých chorob, hlavně ale v léčení zastaralých chronických nemocí u mužů, žen a dětí.

Týž dostává velký počet poděkovacích dopisů, od pacientů, uzdravených v různých částech Ameriky.

Týž vyzývá tudíž všechny trpící lidi, jež jini lékaři vyléčiti nemohli, aby se obrátili na něho. Kdo to učiní, obdrží náležitě léky a list s ponaučením, jak mají jich užívat a co činiti, aby si zachránili zdraví. Zároveň bude jim vše vysvětleno v jejich mateřské řeči ohledně choroby jejich.

Abychom ukázali trpícím, jak uzdravení pacienti děkují ústavu za poskytnutou jim pomoc, uveřejňujeme tu několik dopisů.

Měl natvrdlá játra, pokažený žaludek a zácpu.

Ctěný pane lékaři! Oznamuji Vám, že co tkne se mé choroby, ta už je pryč a já se cítím velmi dobře. Za od- stranění mé povážlivé nemo- ci mohu děko- vati jen Vám a Vaším dobrým lékům. Proto Vám ještě jednou děkuji a zůstávám s úctou,

Peter Handreich,
2017 E. 50th Str.,
Cleveland, Ohio.

Milý pane doktore: Uvědomuji Vás, že cítím se úplně zdrá- va po Vašich léčích, necítím žádnou bolest v žaludku, chuť k jídlu mám dobrou a jsem se vším spo- kojena. Hlubo- kou Vaši vědu a znalost v lé- čení těžkých nemocí odpo- řučuji všem známým Slovankám. Znamenám se s hlubokou úctou

Anna Hrdlička,
Box 4, Route 1,
Lidgerwood, Neb.

Nemoc ledvin a měchýře.

Milý pane doktore: Oznamuji Vám, že jsem léky obdržela a využívala a že mne nadobro uzdravily. Já jsem trpěla velké bolesti a nyní už se cítím zdráva. Děkuji Vám mnohokrát za vyléčení. S přátel- skou úctou

Johanna Kubik, R. F. D. No. 2, Inkster, Mich.

Velectěný pane doktore: **Vyléčil se z plicní nemoci.**

V prvním dopisu popsal jsem svoji nemoc a podotkl jsem, že lékaři kteří mne léčili, tekli mi, že mám současnou. Obrátil jsem se k Vám o pomoc a nyní píšu o účinku Vašich léků. Nemohu psát jinak, než chválu. Od té doby, co jich užívám, chutná mi dobře jíst, kašel přestal a v prsou cítím úlevu a žádnou bolest. Vděčností vázán, dovoluji, abyste dopis tento uveřejnili v novinách, aby krajané věděli, kam mají se obrátit o pomoc.

S úctou
Jan. Homola, R. F. D. 5, Bryan, Tex.

Kdo se hlásí k léčení do tohoto ústavu, píše jen ve své řeči české, kterou nejlépe znáte, a dkladně popište celý stav vaši choroby hlavně co vás bolí, kde a jak vás to bolí, a jiné příznaky nemoce.

Všechny dopisy adresujte:

COLLINS N. Y. MEDICAL INSTITUTE
Dr. R. Mielke Medical Director.

140. West 34th Str., NEW YORK.
Poradní hodiny: od 10 do 5 každý den, od 10 do 1 hodiny v neděli.